

U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR MADRAS
திருச்சிற்றூர்.
12944
அத்துவித வாக்கியத் தொகுப்பு
(6708)

அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லில் நகரம், அன்
 னைமை, மறுதலை என்னு முன்றனு ளொ
 துபயிக்கும். அவற்றுள்; இன்மைப் பொருள்
 மாயாவாதி, இரண்டின்மை ஒருபொரு
 இரண்டு முதலியவா யெண்ணப்படும் பொ
 ளில்லாமையான், அத்துவித மென்னுஞ்
 சூழ்ப்பொரு ளொன்றென்பதே யாமெனவும்,
 பொருளாயினுங் குணகுணியின் வேற்றுமை
 நிற்பிற் கேவலமொன்றாத லின்மை' ன்
 தத்துவிதமென்ப துபசாரச்சொல்லாய் முடியு
 ன், தன்னின் வேறொரு பொருளுமின்
 னுங் குணமுடைய பொருளென விசேடிக்
 தலின்றி நிர்விசேடமாய் நிற்கும் பரப்பிரமப்
 ருளென்பது அத்துவித மென்னுஞ் 'சொற்
 பொருளாகக் கோடலின் அவர்கள் கேவலா
 திகளெனவும் வழங்கப்படுவர்.

ராமாநுசர் சிவாத்துவித சைவர் முதலானோ
 அவ்வாறே இன்மைபற்றி யொன்றே யெனப்
 ருள்கொண்டு, சத்தி சங்கற்ப முதலிய குண
 பரப்பிரமப் பொருளுக்குளவென்று உமை
 கங்கள் கூறுதலானும், அவை செய்கைநோக

தற்கோரியைபின்மையானும், பசுபாசுமணியாய்
முபநிடதங்களினோதுதலானும், அவைகளால்த்
ணிக், 'கேவலாத்துவிதமெனக் கோடல் பொரு
காமையின், தன்னோடியையுடைய பசு பாசு
ளானுந் தன் குணங்களாய சத்தி சங்கற் முதல்
வற்றானும் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டமா, நின்,
பரபபிரமம் இரண்டில்லை யென்பதே அத்துவித
மென்னுஞ்சொற்குப்பொருளென விசிட்டாத்துவி
தங் கோடலான் அவர்கள் விசிட்டாத்துவிதிக
ளென வழங்கப்படுவர்.

பேதவாதிகள், மறுதலைப் பொருள், பற்றி இர
ண்டன் மறுதலையாகிய ஒன்றெனப் பொருள்
கொண்டு, அங்ஙனங் கொள்ளவே அவ்வொன்றன்
மறுதலையாகிய இரண்டாவது முண்டென்றற் கிழு
க்கின்மையின் அத்துவிதமென்பதார் துவிதமென்
னும்பொருளைப்பயக்குமென்றுபோவர்.

அவரெல்லாம் அச்சொற்கு ஒன்றே யெனப்
பொருள்கொண்டு தத்தமதங்களோடு முரணுமை
ப்பொருட்டுக் கேவலம், விசிட்டம், மறுதலை யெ
ன்னுமடைசட்டியிடர்ப்படும் பொருள்கொள்வர்.
அவருண் மாயாவாதி கூறுங்கேவலமும், பேத
வாதி கூறுமறுதலையுஞ் சுருதியோடு முரணுதலி
னீண்டைக்கேலாவாம்; ஏனையோர் கூறும் விசிட்
டம் பொருந்துமாயினும், அத்துவிதத்துக்குப்
பொருளொன்றெனக் கோடல் பொருந்தாது;
-? ஒன்றென்பது பொருளாயின், ஒன்றே

ஈவ விளங்கக்கூறவமையும்; அவ்வாற்றினறி,
அத்துவிதமென வய்த்துணரவைத் தோத வேண்
பாமையானும், ஒன்றெனப் பொருள்கொள்ளின்,
வாவாக்கியப்பொருள் பயப்பதோர் விசேடமின்
மையின், அத்துவிதமென்பதுபற்றி ஆண்டொரு
பயன்படாமையானு மென்க.

மற்றென்னையோ அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்
குப்பொருளெனின் சித்தாந்த சைவருரைக்குமா
றுகாட்டுதும்; அது நீ யாகின்றயெனவும், அது
நானாகின்றே னெனவும், அது வதுவாகின்ற தென
வுமுவிடம் பற்றி நீகமுந் தத்துவமசி முதலிய மா
வாக்கியங்களைக் கேட்டவழி, அது வென்பதொரு
பொருள், நீயென்ப தொருபொருளாகலின், ஒரு
பொருண்மற்றொரு பொருளாமாறுயாங்ஙனமென்
புமைய நீக்குதற் கெழுந்ததாகலின், அதுவது
வாதற்கேதுவான அவ்ந்ரண்டு முளதாகியசம
பந்தவிசேட முணர்த்துதலே அத்துவிதமென்னு
ஞ்சொற்குப் பொருளென் னுணர்ந்துகொள்க.

அற்றேல் அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லாற்
பெறப்படுஞ் சம்பந்தம் ஐக்கியமோ, தாதான்மிய
மோ, சமவாயமோ, சையோகமோ வெனக்கடா
யினார்க்கு, ஆற்றுநீருங்கடனீருந்தம்மிற் சேர்ந்தாற்
போலவும், குடாகாயமு மகாகாயமுந்தம்மிற்சேர்ந்
தாற்போலவு மாமெனின்; அங்ஙனஞ் சேர்ந்தவழி
யொருபொருளே யாயினும், ஒன்றெனவேயமை
யும்; அத்துவிதமென வய்த்துணரவைத்தோத

வேண்டா; அன்றியுமொன்றாயவழி, அதுவதுவாய்
 நின்றறிதலாகிய ஆன்மலிலக்கண முந்திக்காத்
 தில்லையெனப்பட்டு வழுவாராகலின், அது பொ
 ருந்தாமையானும்; குணகுணிகட்குத் தம்மினு
 தாகியசம்பந்தம்போலுந் தாதான்மியமெனின்; ஆ
 ன்மாமுதல்வனைப்போலக் குணகுணிப்பொருளாய்
 நிற்பதன்றி முதல்வனுக்குக் குணமாகாமையான்,
 அவ்வாறியைதல் கூடாமையானும்; தாதான்மிய
 த்தின் வேறாய் நையாயிகர் கூறுஞ்சமவாய மொன்
 றின்மையானும்; விரலும் விரலுஞ் சேர்ந்த நின்
 றுற்போலச் சையோகமெனின்; அவ்வியாப்பிய
 விருத்தியாகிய சையோகம் வியாபகப்பொருட்குக்
 கூடாமையானும்; யாதானு மோரியைப் பற்றிக்
 கூறப்படுஞ் சொரூப சம்பந்தமெனின்; அதுமா
 வாக்கியப்பொருளை வலியுறுத்தற் கெழுந்த அத்
 துவிதச்சொற்குப் பொருளாகாதானுஞ், சொரூப
 சம்பந்தமாத்திரையிற் சிவானந்தத்தை யனுபவித்
 தல் கூடாமையானும்; இவற்றின் வேறாயின்ன
 தென்றறியவாராத அநீர்வசனமெனின்; அங்ஙன
 ங்கூறுதங் மாயாவாதி கூற்றாய் வழுவாமாகாலா
 னும்; அவையெல்லா மீன்டைக் கேலாமையின்,
 வேறுவிடுக்குமா நென்னையெனின் கூறுதும்; ஒரு
 பொருளை அவயவ அவயவிகளாயாதல், குணகுணி
 களாயாதல், வேற்றுமைப் பட்டிரண்டாய் நின்றற்
 கேதுவாகிய தாதான்மியமும்; அதுபோல இரு
 பொருளை அதுவதுவா பொற்றுமைப்பட்டு ஒன்
 றாய் நின்றற் கேதுவாகிய தாதான்மியமுமெனத்

தாதான்மிய சம்பந்தமிருவகைப்படும்; அவற்றுள் முன்னையது தாதான்மிய மென்றும், பின்னையது அத்துவித மென்றும் வழங்கப்படும்; அத்துவித மென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேற் கூறியவாற்றான் வேறுபொருடருமாறின்றி அன்மைப்பொருள் பற்றி இரண்டென வேற்றுமைப்படாமை நின்றலே யாமென்க.

இதுவே * ஆசிரியர் கருத்தென்பது, “அத்து வித மென்னுஞ் சொல்லே அந்நிய நாத்தியையுணர்த்துமாயிட்டு” என்றதனானும், புடை நூலாசிரியர் “பிரிவரு மக்துவித மாகுஞ் சிறப்பினதாய்” என்றுடம்பொடு புணர்த்தோதியதனானுமறிக.

இவ் வத் துவிதம், அபேத சம்பந்தமாகிய ஐக்கிய ஐக்கியமுமன்றி, பேதாபேத சம்பந்தமாகிய தாதான்மியமுமன்றி, பேத சம்பந்தமாகிய சையோகமுமன்றிக் கலப்பும், உடனாதலும், வேறுகலமாகிய மூன்றுத் தன்கட்டோன்றி நின்றல் பற்றி, ஏழ்மூன்றற்கும் பொதுவாகக் கூறப்படுமொகலான்; அவ்வத்துவிதத்திற் கொவ்வோரிடங்களின் அலைகடலிற் சென்றடங்குமாறுபோலெனவும் வானத்தில் வானும் மணத்தின் மணமும் போலெனவும் அபேதவுவமையும்; பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு மென்னுஞ் சுவையும் போலெனவும் நீரு மழுதமும்போலாங் காணரன ரருளென

---

* ஆசிரியரென்றது முதலூலாசிரியராகிய மெய்கண்ட தேவனா.

வும் பேதாபேத வுவமையும்; இரும்பைக் கார்த்தம் வலித்தாற்போலியைந்தெனப் பேதவுவமையும்ஒரு புடை யொப்புமைபற்றி எடுத்துக் காட்டுப வாக லின், இங்ஙனமுரணுவபோல வேறுவேறு பெய ரெடுத்துக்காட்டுதல்பற்றிமலையற்க.

இம்முன்றியல்பும் தன்சட்டோன்ற இவற்றிற்கு வேறாய் நிற்கும் அத்துவிதத்திற்குச் சிறந்தெடுத் துக் காட்டப்படு முவமையாவது ஆன்ம போத முங் கண்ணொளியுந் தம்முளத்து விதமாய்நின்றலா மெனக் * “காணுங் கண்ணுக்குக்காட்டு முளம் போற் காணவுள்ளத்தைக்கண்டு காட்டலின்” என வும், † “காட்டக்கண்டிடுந் தன்மை யுடைய கண் ணுக்கேயுமுயிர் காட்டிக் கண்டிடுமாபோ லீசனுயி ர்க்குக் காட்டிக் கண்டிடுவன்” எனவும், ‡ “அறி வொளிபோற் பிரிவரு மத்துவிதமாகும்” எனவு முன்று நூலாசிரியருஞ் சித்தகார்தமுடிவுணர்த்தும் வழி இதனையே யெடுத்துக் காட்டியவாறறிக.

இவ்வத்துவித மேனையோர் போலக் கேவலம், விசித்தம், மறுதலையென்னாதலொன்றான் விசேடி க்கப்பட்டு நின்று பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றே பொருளுணர்த்துதலிற் சுத்தாத் துவிதமெ ன வழங்கப்படும்.

ஈண்டுச் சுத்தமென்றது யாதொன்றானும் விசே டிக்கப் படாது நின்றலை. அதுவிசேடத்தைச் சுத்த

---

* சிவஞானபோதம், † சித்தியார், ‡ சிவப்பிரகாசம்.

சத்தை யெனத்தார்க்கீகர் கூறும் வாய்பாட்டானு
மறிக.

இங்ஙன மொருபொரு ளிருதன்மையான வியா
பகமும் வியாப்பியமுமாய் வேறுபட்டுநிற்குந் தா
தான்மியம்போல, வியாபகமும் வியாப்பியமுமான
இருபொருளொரு தன்மையானொற்றுமைப்பட்டு
நிற்குந் தாதான்மிய சம்பந்தமொன்றுண்டெனவும்,
அதுவே அன்மைப்பொருள்பற்றி அத்துவிதமென
னுஞ்சொல்லாணுணர்த்தப்பட்டதெனவும், அறியப்
படாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறா யிவ்வுண்மை
யு ன்ராததுமன்றி விஞ்ஞானதீக்கையானுடல் பொ
ருள்களோடொப்பச் சற்குரவன்கையிற்றானஞ்செ
ய் தளித்த பொருளென்றறியு மறிவு சலியாமைப்
பொருட்டு நாணுஞ்சிவபூசையிற் செபகன்மங்
களோடொப்பச் 'சிவோதாதா' வென்னு மந்திர
மோதி ஆன்மாவையுஞ் சிவனுடைமையாகப் பூநீ
ரோடு தானஞ்செய்தளித்துந்தான் சதந்திரனே
சிவனுடைமை யல்லெனெனப் பிணங்கிப் பரம சற்
பாத்திரத்திற்றானஞ்செய்த பொருளை அபகரிக்க
நீனைக்கு நீனைவுடையாரோடுபேசினு முய்தியில்ல
தோர் கொடிய பாவமென்றொழிக. தன்னைத் தா
னஞ்செய்தலாவது தான் சிவனுக்குப் பரதந்திர
னென்றறிந்து அவனருளல்லா தொன்றையுஞ்
செய்யானாகி நின்றலே யாமென்றுணர்தல்.

அற்றேல், மலவாதனை நீங்குதற்பொருட்டுத்
தன்னைத் தானஞ்செய்ததாகப் பாவித்தன்மாத்தி

சைய்யாகலின், அதுபற்றி இழுக்கென்னையெனின் அங்ஙனமாக;

அப்பாவனை போலியோ, உண்மைபோவெனக் கடாயினார்க்கு, உண்மை யெனிற்பரதந்திரராதற் கிழுக்கில்லை, போலியெனின் பசித்தவ னுண்டா ன்போல, எத்துணைப்பாவகஞ் செய்யினும் பசி நிற்குதல் கண்டில மாகலின், அதுபோலப் போலி ப்பாவனையான் மலவாதனை நீங்குமாறினமையின், அது வீண்டொழிலாய் முடியும்; இன்னும் பாவ னைபோலியென்பார்க்குப்பாவனை வழியவாச்செய்யு மந்திர கிரியைகளும் போலியாய் முடியும்; முடிய வேபாவனை முதன் மூன்றானும் அவர்செய்யுஞ்சிவ திக்கையும், சிவபூசையுஞ், சிவத்தியானமுமுதலிய வெல்லாவாசாரங்களும் அங்ஙனம் போலியாச்செய் வது தமக்காயினும் பிறர்க்காயினும்பயன்படுமாறி ன்மையின்மாணக்கைவஞ்சித்துத் தம்முடம்பையோம்புதற்பொருட்டுச்செய்யு மாரவாரமாத்திரை போலுமென்றொழிக.

அற்றேல், கருடபாவனைசெய்வோன் கருடனாத ல்கண்டிலம்; அப்பாவனையான் விடந்தீர்தல்கண்ட னமாகலின்போலிப்பாவனையும் பயன்படுமென்பது பெறப்படுமொலெனின்; அறியாதுகூறினாய்.—மாந் திரிகன் தன்னுடம்பைக் கருடனாகப் பாவிப்பா னல்லன்; மற்றென்னையோவெனின் கருடனுக் கதிதெய்வமாக நிற்கு டந்திர மூர்த்தியாகத் தன் னுன்மாவைப் பாவிப்பன்; அங்ஙனம் பாவித்தவ

ழிச்சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்ரு - மியல்புடைய
வான்மா ஆண்டம்மந்திரஞ்சியாய் நிற்றற்கிழுக்கி
ன்மைமின், அது பற்றி ஆசங்கையின்மை யுணர்க.

இன்னும் பாவனைகளு முபாசனைகளுங் கற்பித்
துக்கொண்டு செய்யும் போல்யென்றல் மாயாவா
திசூறுங்கூற்றுகலின், அது சைவசித்தாந்தத்திற்
கேலாமையறிக.

அற்றேல், ஆன்மாசார்ந்ததன்வண்ணமாய் நிற்
குமியல்புடையனென்றற்கும், அதனானே தன்னாற்
கணிக்கப்படு மந்திரஞ்சியாய் நிற்ப னென்றற்கும்
விலங்கு புள்ளுக்கு மதிதெய்வமாய் நின்ற திட்டி
க்கு மந்திர முண்டென்றற்கும் பிரமாண முண்டா
யினன்றே, அதுபற்றிக் கருடபாவனை முதலாயின
உண்மைப் பாவனை யென்று கொள்ளப்படும்; ஆத
லினவற்றிற்குப்பிரமாணமென்னைமெனின், சர்
வஞானோத்தரமுதலியஆகமங்களே பிரமாணமென
வறிக.

அஃதெங்ஙன மெனிற் காட்டுதும்; சர்வஞா
னோத்தரத்திற் பசவும், பாசமும், அதிகாரஞ்செய்
திருப்பதாகிய பதியும், அதிகாரத்தி னொழிந்தா
தன்னியல்பினிற்பதாகிய சிவமுமெனப் பகார்த்த
நான்கென் றெடுத்துக்கொண்டு, அவற்றிற்குத்
தனித்தனி இலக்கணமுமுணர்த்திப் பின்னதுகே
ட்ட ஆறுமுகக்கடவுளுக்கு, அங்ஙனம்பிரமேய
மாயொன்றோடுவமிக்கப்படாததாய், அதி குக்கு
மமாய், வியாபகமாய்த் தன்னியல்பினிற்குஞ் சிவ

ததையறியுமாறெங்ஙனமென்னும் ஆசங்கைக்கழா
மைப் பொருட்டு, சிவப்பொரு ளத்தன்மைத்தா
யினும் அதனை யறிதற் குபாயங் கூறுகின்றும்.
அவ்வுபாயம் வாதிசெவ்வராணு மறியப்பட்ட தன்
றாய்க் குருபரம்பரையினறியப்படுவது, ஒருவருக்
கும் யாங்குறினேமல்லேம், அதனை நீகேட்பாயா
கவென்றதன் பெருமையை யெடுத்துக்காட்டி, அ
நாதிமுத்தனாய் நின்ற சிவனுக்குரிய தன்மைகளும்,
அத்தன்மையனாகிய சிவனே நானெனச் சிவோகம்
பாவனைசெய்யுமாறும், அவ்வாறன்றித் துவிசபா
வனைசெய்தாற் படுமிழுக்கும் விளங்க விரித்துணர்
த்தித் துளிதபாவனையைக் கைவிட்டுச் சிவோக
மென அத்துவித பாவனைசெய்வோன், ஏகதேச
மாய் நின்றறிவதாகிய சிற்றறிவினீங்கி, முழுதும்
வியாபகமாய் நின்றறிவதாகிய முற்றுணர்வு விளங்
கிச் சிவனைபறிந்து தான் சிவனேயாவனெனச் சி
வனை யறிதற்குபாயங்கூறி, பின்னதுகேட்ட
ஆறுமுகக்கடவுளுக்கு, மேலுத் தேசங்கூறும்
வழியும் இலக்கணங்கூறும்வழியுஞ் சிவனுமான்
மாவுயிருபொருளெனவைத்தோதுதலின், சிவனின்
வேறுகிய ஆன்மா சிவோகமெனப் பாவிக்கும் அ
த்துவிதபாவனையாற் சிவனே தானாக ஐக்கியமாமா
றெங்ஙன மென்று ஆசங்கைக்கழாமைப்பொருட்டு,
ஆன்மாதன்னியல்பே யறியாது பசத்துவத்தோடு
கூடியவழிப்பசுவாய்நின்றான், அதுபேபாலத்தன்னை
யறிந்து சிவத்துவத்தோடு கூடிய வழிச்சிவமாய்
நிற்பதற் கையமில்லை, ஆதலாற் றன்னைபுந் தலைவ

னையுங் அபரபரபேதத்காணும், தூல சூக்குடபேத த்தானு மெப்பொழுதும் பயின்றறிதல் வேண்டு மென்றோதினீர்; அற்றேல், ஆன்மாவினியல் புதனி த்து நில்லாது பசுத்துவத்தோடுகூடிப் பசுவென வும், சிவத்துவத்தோடுகூடிச் சிவமெனவும் பலத ன்மைப்பட்டு நிற்குமாறென்னையென்று மீளவுடையு றுமைப்பொருட்டு, அதவாவொன்றெடுத்துக்கொ ண்டி, தெளிவுபிறவாது மீளமீள மயங்குதற்கேது வாகிய வார்த்தைகளை விதற்பித்திங்நனம் பலவா கச் சொல்லதென்னையெனக்கூறி யொழித்தெல் லாச் சங்கைகளு நீக்கித் தெளிவுபெறுதற்கேதுவுந் தொகுத்தொருவார்த்தையி னுணர்த்துவான்புகு ந்து, 'சர்வோதரும' மென்றருளிச்செய்தார்.

இதன்பொருள், ஆன்மா அங்ஙனமிருதன்மைப் படுமாறென்னை யென்றையுறுது எல்லாப்பொருளி ன்றன்மைகளுமான்மாவுக்குளவாம், அஃதெங்ஙன மெனின், ஆன்மா எதனை யானெனப்பற்றினான் அகனதன் சுயாவமே தன்சபாவமாந்தன்மை யுடையாயான், அதுவதுவாயே நிற்பனென்றிங்ங னன மான்மாவை யறியுமாறு தொகுத்துக்கூறி னுங்கண்டு கொள்க வென்பதாம்.

இங்ஙனந்தொகுத்துணர்த்தி இன்னுமில்வாற றியு மான்மஞானத்தின் பெருமையும், அதனாற் பெறும்பேறும், அதனையறிதற்குபாயமும், அறி ந்தானது பெருமையும் விரித்துக்கூறி, இதற்கு மேற்சொல்லற்பாலது சிறிதுமில்லை; ஆகலான ம

னோவிகற்பங்களை யொழித்திங்ஙனமதனுண்மைய
 றிந் துபாயங்களைச்செய்வோன், இங்கே சீவன் மு
 த்சனாய் அகம்புற மெங்கும் வியாபித்து, தத்த
 ருமதருமியாய்த் தத்தருமனெப்பட்ட வென்பத
 ற்குச் சிவதருமதருமியாய்ச்சிவதருமமெனப்பட்ட
 வெனப் பொருள்கொள்க. தத்தருமியாய்த் தத்
 தருமமெனப்பட்ட முற்றுணர்தன் முதலியவெண்
 குணங்களை யுடையவனாய், இங்ஙனஞ் சிவதத்துவ
 த்தைப் பெற்றுச் சிருட்டிப்படுந்தன்மை முதலிய
 வின்றிச் சிவ சமமாவன்.

இத்தன்மை யுடையவனுக்குத் தவம், செபம்,
 சியானம், பூசை முதலியனவொன்றும்கேண்டா,
 சத்தியஞ் சத்திய முக்காலுஞ் சத்தியம்; இதற்கு
 மே லறிதற்பாலன ஒருநூலினு மில்லையென
 வலியுறுத்திப், பின்னு மான்மா வெல்லாவற்றினும்
 அதுவதுவாய் நிற்குமாற்றைப்பூதான்மா முதலறு
 வகைப்படுத்தி விரித்து நின்றது கூறுதுங்கேட்பா
 யாத வென்றெடுத்துக்கொண்டு, பூதபரிணாமமாகி
 யவுடம்பினியல்புகளும், ஆன்மா அவ்வுடம்பைப்ப
 ற்றியவழிப் பூதான்மாவென நிற்குமாறும், அக
 த்தின் கண்ணவாகிய வாக்குகளி னியல்பும், ஆன்
 மா அவற்றைப்பற்றி அந்தராமன்மா வென நிற்கு
 மாறும், சூக்குமபூத முதலிய தத்துவங்களி னிய
 ல்பும், ஆன்மா சுத்த தத்துவங்களைப்பற்றிய வழி
 த்தத்து வான்மாவென நிற்குமாறும், தத்துவங்க
 ளுள்ளும் ஆன்மா வெவ்வேறு தத்துவங்களைப்பற்

U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

WUWANNIYER MADRAS

றிய வழி அனைத்ததும் மயமாயே நிற்ப் பென்
பதும், ஆன்மாப்போத்திருத்துவ மெய்திப் புருட
தத்துவனை நிற்கு மியல்பும், அங்ஙனம் புருட
தத்துவ மயமாய் நின்று பிரகிருதி குணங்ளைப் ப
ற்றி இன்பத்துன்பங்களை நுகரும் வழிச்சீவனை
நிற்கு மென்பதும், சுரர், நரர், விலங்கு, புள், தா
வர மெல்லாவற்றிற்கு மதிதெய்வங்களுள் வென
வும், தாவர சங்கமங்களுண்மந்திரங்களான் அதிபு
க்தப்படாத உயிர்க ளிலையெனவும், மந்திரங்களை
யுச்சரிக்கு முறைமை யிவ்வாறெனவும், இவ்வாறு
மந்திரங்களினியல்பும், அவ்வம்மந்திரங்களைக்கணி
ப்புழி ஆன்மாப் படிக்கம்போல அவ்வம்மந்திர மய
மேயாகி மந்திரான்மாவென நிற்குமாயும், அத
னின் வேறுகிய இவ்வைவகைப்பெயரு நீங்கிய வழி
மேற்கூறிய அத்துவித பாவனையாற் பரமான்மா
வென நின்றல் சித்தென்று சாதிப்பொதுமைபற்றி
இயற்கையாதலுந் தெரித்துணர்த்தி, இங்ஙனமாக
லான், அத்துவித பாவனை யுடையோன் ஞானக்க
ண்ணினாற் சிவனை ஆன்மாவிற்கண்டு முழுதும் வி
யாபகமாய் நின்றறிவதாகிய முற்றுணர்வுடையவ
னாய், அவ்வப்பொருளியல்பெல்லாமறிந்து, மலவா
தனை நீங்கிக் கேவலமாய் நின்று முடிவு காண்கி
லாப் பேரின்பத்தைப் பெறுவானென முடிந்தது
முடித்துக்காட்டி, இங்ஙனம் சீதண்ட ருத்திரக்
கடவுள் ஆறுமுகக்கடவுளுக்கு ஞானபாகஞ் செவி
யறிவுறுத்தருளினார்; இன்னுமிதனை இங்குரைத்த
வாறு பற்றி விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இவ்வாகமத்து இத்கனை வலியுறுத்தி, சிவனோ
 டொற்றுமைப்பட நின்று தன்னைப்பாவிப்பதாகிய
 ஆன்மஞான மோனமொன்றே அப்பிரமேயமா
 யொன்றோடு வமிக்கப்படாதுகின்ற அச்சிவனையறி
 தற் குபாயமென்றும்; அங்ஙனம்பாவிக்கவே, அச்
 சிவனோடொற்றுமைப்பட்டுப் பேரின்பத்தைப் பெ
 றுவானென்பதும், அசுத்தப்பொருளோ டொற்
 றுமைப்பட்டு நின்ற ஆன்மா சுத்தப்பொருளோ
 டொற்றுமைப்பட்டு நிற்குமா நெங்ஙனமென்னு
 ளாய நீக்குதற்குத் தொகுத்தொருவார்த்தையாற்
 கூறுதுமென் நெடுத்துக்கொண்டு, ஆன்மாதனை
 யெதனையானெனச் சார்ந்தான் அதனதன் சுபாவ
 மே தன் சுபாவமாய் அதுவதுவாய் நிற்பனென்று
 கூறி, இங்ஙன மேவலாற் சிவனோ டொற்றுமைப்
 பட்டு நிற்புழிச் சிவன் குணங்களாகிய வெண்குண
 ங்களும் தன்றன்மையாகக்கொண்டு சிவனேயாய்
 நிற்பன்; இதுவே சிவத்தைப் பெறுதலென்றும்,
 இதற்கு மேலாய பலனொருநூலானுமில்லை, முக்கா
 லுஞ் சத்தியமென வலியுறுத்தியும்; ஆன்மா எல்
 லாவற்றினு மதுவதுவாய் நிற்கு மாற்றைஇன்னும்
 விளங்கக்கூறுது மென்றெடுத்துக்கொண்டு, பூகா
 ன்மா, தத்துவான்மா, மந்திரான்மா, அந்தரான்
 மா, சீவான்மா, பரமான்மாவென்றவகைப்படுத்
 து, அவ்வவற்றிற்குடியவழி அவ்வப்பெயர்பெற்று
 அதுவதுவாய்நிற்பனென ஆண்டு நிற்குமாறுவிரித்
 துணர்த்தியும், படிசுத்தை யுவமைகூறியும், இங்ங
 னமேனையாகமங்கள்போலப் பொருள் கவர்ச்சிப்

படுதற் கிடங்கொடாத வண்ணம் ஆறுமுகக்கட
வுண் மாட்டுவைத்த கருணைமிகுதியான், அங்கை
நெல்லிக்கனிபோல, ஆன்மாவினியல்புவிளங்க வுண
ர்த்திப் பலகாலும் வலியுறுத்தி, எல்லா வாகமங்
களினுஞ் சிறந்ததென்பதுதோன்றச் சர்வ ஞானோ
த்சுரமெனப் பெயருமிட்டருளிச்செய்த சீ கண்ட
ருத்திரக்கடவுள் திருவுளக் குறிப்பிங்ஙனமென்க.

இனிஉடல் பொருளாவி மூன்றும் ஞானதீக்கை
யின் முகல்வனுக்கெனத் தானஞ்செய் தளித்த
லான் முன் செயற்கையாற் றன்னுடைமையாய்
நின்ற மூன்றுந் தானஞ்செய்த பின்னர்த் தனக்கி
ன்றிச் சிவனுக்குடைமை யாயவாறு பெற்றும்;
பெறவே, ஆண்டுப் பொருளென்றதுடம்புபோல
வொற்றுமை யுடைத் தாய்த் தன்னுனுகரக்கிடங்க
உடல்வினையேயன்றி முன்பே தன்னாற் றுறங்கப்
பட்டிழிந்த தரப்பொருளன் றென்பது ராமேபோ
தருகலானும், அவ்வாறின்றி ஆண்டுப்பொருளெ
ன்ற தெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவெனக் கொள்ளி
னும் உடல்வினையு மவற்றுளடங்குதலானும், அங்
ஙன முதல்வனுக்கென்றீந்த வுடல்வினையை மீளவு
ந்தா னுகரக்கருதுவோன் அவ்வாறு தானஞ்செய்
தளித்த ஆன்மாவை மீளவுஞ் சுதந்திரனாகக் கரு
துவோன் சிவசமவாதியோடொப்பவனா மாகனின்
முகல்வனுக்கென்றளித்த பொருளைத் தானுகரக்
கருதுதல் பெரியதோ ரிழுக்காத லறிக.

இன்னுந் தன்னுடம்பே தனக்கின்றி முதல்வ
னுக் குடைமையாக ஈந்தவழி, அவ்வுடம்பிடமாக
வரும் வினைப்பயனைத் தானாகருகற் கோரியல்பின்
மையு மறிக. இன்னுந்தனக்குத்தானே சுதந்திரமி
ன்றிச் சிவனுக்குடைமையாய வழி தான் மற்றொ
ன்றுடனுக்கு மாறுபாண்டையதென்க.

கன்னு லளிக்கப்பட்ட பொருண் முன்று முதல்
வனேன்று கொண்டா னென்ப தன்றோ? “என்ற
னாயு முடனு முடைமையெல்லாமுங் குன்றே
யனையாயென்னை யாட்கொண்டபோதே கொண்டி
லையோ” எனவும், “உடலிடங் கொண்டா யினியு
ன்னை” எனவும், “என்ற வுடற்கனம்” எனவும்,
“என்ற வுடற்பழவினைகள்” எனவும், “என்ற வவ
னை” எனவும், “என்று கொண்டாயென்னை” என
வும், “நா மொழிந்து சிவமாவ” தெனவு மோதிய
வாறென்றறிக.

நீநச்சிற்றம்பலம்.

அத்துவிதவாக்கியத்தெளிவுரை

முற்றிற்று.

இது சிவஞான பாடியத்திற்கண்டது.

ஹீமேய்கண்ட தேசிகன் றிருவடிவாழ்க.

ஹீசிவஞான யோகிகள் சேவடி வாழ்க.

MAHAMAHOPADHYAYA

MR. H. V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

